

derudover at give Hjelpekassehjælp. Det blev da ogsaa stærkt understreget baade i selve Lovforslaget og i Bemærkningerne til det. I disse Bemærkninger hedder det — hvad jeg med Formandens Tilladelse gerne vil anføre. —: „Medens der i . . . Hjelpekasseloven . . . findes et absolut Forbud mod at yde Hjelpekasseunderstøttelse til Personer, der oppebærer Alderdomsunderstøttelse, maa man nu formene, at der, da Aldersrenten foreslaas fastsat til et fast aarligt Beløb, i Sygdomstilfælde og i andre Tilfælde af ganske særlig Karakter bør kunne ydes Aldersrentenydere, hvad Hjelpekassens Bestyrelse maatte anse for nødvendigt paa Grund af saadanne særlige Forhold“. Her understreger altsaa den daværende højtærede Indenrigsminister, at Taksterne i hans Øjne slet ikke var for store, tværtimod, der burde dertil ogsaa kunne ydes Hjelpekassehjælp. Der var adskilligt, det erkender jeg, i dette Lovforslag, som vi ikke kunne bifalde. Der var saaledes dette, at man flyttede Grænsen fra 60 op til 65 Aar, det var ikke godt. Men det var eet Gode — det har vi fra vor Side altid anerkendt; der var en *Fastlæggelse* af den store aarlige Rente, der var noget at bygge paa for Befolkningen, de vidste saa sikkert som Amen i Kirken, at hvis de blev saa og saa gamle, saa fik de til den Tid den og den Understøttelse, og hvis der saa kom ganske særlige Forhold til, kunde de yderligere faa Hjelpekassehjælp. Om disse Takster udtalte den højtærede daværende Indenrigsminister, der, som bekendt, er den samme som den nuværende højtærede Indenrigsminister, følgende — det findes paa Spalte 4129 i Folketingstidende for 1921—22 —: Skalaen „hviler paa omhyggelige Undersøgelser med Hensyn til den hidtil ydede Alderdomsunderstøttelse“. Altsaa: Skalaen hviler paa omhyggelige Undersøgelser med Hensyn til de nuværende Taksters Højde. Og senere siger Indenrigsministeren: „Den foreslaaede Skala er efter min Mening Udtryk for en omfattende Hensyntagen til Forholdenes Forskelligartethed omkring i Kommunerne, ligesom den ogsaa, hvad den bør være, er Udtryk for Humanitet overfor de gamle“. Og Venstres daværende Ordfører, Hegelund-Lange, udtalte: „Selve de faste Taksters Højde . . . tror jeg ikke . . . vil blive kritiseret. De ligger i Virkeligheden nær op ad de faste Takster, der blev foreslaaet i den tidligere Aldersrentelov.“

Jeg har villet dvæle ved disse Udtalelser, fordi de saa tydeligt viser, at det, man den Gang tænkte sig med Hensyn til Taksterne, i Virkeligheden var, at de paa

ingen Maade var for høje, og at de skulde være blivende. De hviler paa omhyggelige Undersøgelser, siger Ministeren udtrykkelig, og Hegelund-Lange fører et Forsvar for det Tilfælde, at der skulde være nogen, der paataenkte at angribe dem, fordi de var for lave: det kan man ikke sige, for de ligger i Virkeligheden omtrent oppe paa den samme Højde som i det Rodeske Forslag.

Og for at være ganske paa den rigtige Side, hvad gjorde saa den højtærede Indenrigsminister videre? Ja, han foreslog samtidig en Forskelshjælp, ikke en Forskelshjælp som den, vi senere fik, men en Forskelshjælp, som bestod i Differencen mellem den Hjælp, de gamle havde haft tidligere, og den, de nu kunde faa, og denne Forskelshjælp skulde de efter Ministerens Forslag bevare hele Livet. Det vil med andre Ord sige, at den højtærede Indenrigsminister tænkte sig, at hvis disse Takster *ikke* blev tilstrækkelig høje, naar dertil kom Hjelpekassehjælp o. s. v., saa skulde man dog kunne hjælpe alle dem, der havde haft højere Takster; ingen skulde sættes ned, de skulde have denne Forskelshjælp, og den skulde de bevare, saa længe de levede.

Jeg tror, jeg hermed har givet Tinget et Indtryk af denne Sags Forhistorie. Dette Lovforslag blev jo ikke vedtaget. Den højtærede daværende Indenrigsminister havde ikke tilstrækkelig Kraft til at gennemføre det i dette Ting. Loven blev vedtaget med betydelig lavere Takster, der fandtes ingen Hjelpekassehjælp i den, og Forskelshjælpen blev ændret saaledes, at den skulde glide nedad i Løbet af 5 Aar, idet de gamle hvert Aar den 1. April maatte aflevere en Femtedel. Altsaa: lavere Takster, saa lidt Forskelshjælp som muligt, ingen Hjelpekassehjælp, til Trods for at de foreslaaede Takster hvilede paa en meget omhyggelig Undersøgelse, som Indenrigsministeren havde foretaget.

Hvis den højtærede Indenrigsminister har været glad ved denne Lov, saa kan det ikke være af Hensyn til Taksterne, ikke af Hensyn til Understøttelsernes Størrelse, for han havde tænkt sig dem meget større, det kan kun være, fordi *Retsprincippet* var fastlagt i Loven, Retten for de gamle til at faa Understøttelse, den Ret, som man nu vil berøve dem. Men hvad viser dette os? Det viser, at naar disse nøjagtige Undersøgelser var foretaget, og naar Hjælpen alligevel blev mindre, saa blev de gamle allerede paa det Tidspunkt forfordelt med Hensyn til deres Understøttelser, de fik langt mindre, end Sagens Undersøgelse havde vist de skulde have. Den nugældende Lov,